

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Fr. Lev Gillet

Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου κατέχει ξεχωριστὴ θέση στὸ λειτουργικὸ ἡμερολόγιο. Δὲν ἀνήκει στὶς σαράντα ἡμέρες τῆς μετάνοιας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς οὔτε καὶ στὶς ὄδυνηρὲς ἡμέρες τῆς Μ. Ἑβδομάδας, αὐτὲς ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ Μεγάλη Δευτέρα καὶ τελειώνουν τὴ Μεγάλη Παρασκευή. Μαζὶ μὲ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων συνθέτουν ἓνα σύντομο χαρούμενο προλόγιο τῶν γεμάτων πόνο ἡμερῶν ποὺ ἀκολουθοῦν.

Δύο σημαντικὰ περιστατικὰ συνδέονται μὲ τὴ Βηθανία: ἐκεῖ ἀνέστησε τὸν Λάζαρο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησε ὁ Ἰησοῦς τὴν πορεία καὶ ἀνοδὸ Του πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου εἶναι ἓνα γεγονὸς ποῦ, ὅπως θὰ δοῦμε, ἔχει ἐξαιρετικὰ μεγάλη σημασία. Συνδέεται μυστηριωδῶς μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας καὶ παίζει, ὡς πρὸς αὐτή, τὸ ρόλο μίας ἔμπρακτης προφητείας.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Λάζαρος μᾶς παρουσιάζεται στὸ κατώφλι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας ἀναστημένος, ὡς προάγγελος τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου, ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, παραμονὲς τῶν Θεοφανείων, προανήγγειλε τὸν Ἐπιφανέντα Χριστό. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸν πρωταρχικὸ αὐτὸ χαρακτήρα της, ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἔχει καὶ κάποιες δευτερεύουσες πτυχὲς τὶς ὁποῖες εἶναι χρήσιμο νὰ ἐξετάσουμε: Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἀναγγέλλει τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν ἢ ὁποῖα ἔρχεται ὡς συνέπεια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου:

«Λάζαρον τεθνεῶτα τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἄδου, Χριστέ, πρὸ τοῦ σοῦ θανάτου διασεῖσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος καὶ δι' ἐνὸς προσφιλοῦς τὴν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν».

Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου εἶναι, κατὰ κάποιον τρόπο, ἡ ἐορτὴ ὅλων τῶν νεκρῶν. Μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιβεβαιώσουμε καὶ νὰ συγκεκριμενοποιήσουμε τὴν πίστη μας στὴν Ἀνάσταση. Ὁ Κύριός μας, τονώνοντας τὸ ἠθικὸ τῆς Μάρθας, μᾶς δίνει σχετικὰ μὲ τοὺς κεκοιμημένους μας μία πολύτιμη διδασκαλία. Εἶπε στὴ Μάρθα: «Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου». Ἡ Μάρθα ἀπάντησε: «Γνωρίζω ὅτι ὁ ἀδελφός μου θὰ ἀναστηθεῖ κατὰ τὴ γενικὴ ἀνάσταση τῆς ἐσχάτης ἡμέρας». Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνταπάντησε: «Εγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή».

Ἡ πίστη τῆς Μάρθας ἦταν ἀνεπαρκῆς σὲ δύο σημεῖα. Προέβαλε στὸ μέλλον, καὶ μόνο στὸ μέλλον, τὴν ἀνάσταση τοῦ ἀδελφοῦ της καί, δεύτερον, δὲν ἀντιλαμβανόταν αὐτὴ τὴν ἀνάσταση παρὰ μόνο σὲ σχέση μὲ ἕνα γενικὸ νόμο. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τῆς δείχνει ὅτι ἡ ἀνάσταση εἶναι ἕνα γεγονὸς ἤδη παρόν, ἐπειδὴ Αὐτὸς δὲν προξενεῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ζωή.

Οἱ κεκοιμημένοι μας ζοῦν διὰ καὶ ἐν Χριστῷ. Ἡ ζωὴ τους συνδέεται μὲ τὴν προσωπικὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκδηλώνεται ἐν αὐτῇ. Ἐὰν

Θελήσουμε νὰ ἐνωθοῦμε πνευματικὰ μὲ ἓνα κεκοιμημένο ἀδελφό μας ποὺ ἀγαπούσαμε πολὺ, δὲν θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸν ζωντανέψουμε στὴ φαντασία μας, ἀλλὰ θὰ ἔρθουμε σὲ κοινωνία μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐν Αὐτῷ θὰ τὸν βροῦμε. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου εἶναι μία θαυμάσια ἐπεξήγηση τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος. Μᾶς δείχνει πῶς, στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, ἡ Θεία καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐνώνονται χωρὶς νὰ συγχέονται: «Ἀνάστασις καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχων, Χριστέ, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν τὰς δύο οὐσίας σου». Ἀφενός, στὸν Ἰησοῦ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ λυγίσει μπροστὰ στὴ συγκίνηση καὶ νὰ θλιβεῖ γιὰ τὴν ἀπώλεια ἑνὸς φίλου: «Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον δὲ οἱ Ἰουδαῖοι, ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν». Ἀφετέρου, ὁ Θεός, ἐν Χριστῷ, μπορεῖ νὰ διατάξει τὸν θάνατο ὡς ἔχων ἐξουσία: «Φωνὴ μεγάλη ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκώς...».

Τέλος, ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου παρακινεῖ τὸν ἁμαρτωλὸ νὰ ἐλπίζει ὅτι, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι πνευματικὰ νεκρός, μπορεῖ νὰ ξαναζήσει: «Καμέ, φιλάνθρωπε, νεκρὸν τοῖς πάθεσιν, ὡς συμπαθῆς ἐξανάστησον, δέομαι». Εἶναι κάποιες φορές ποὺ μία τέτοια πνευματικὴ ἀνάσταση φαίνεται ἐξίσου ἀδύνατη ὅπως καὶ ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου: «Κύριε, ἤδη ὄζει, τεταρταῖος γάρ ἐστι». Ὅλα ὅμως εἶναι δυνατὰ γιὰ τὸν Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸ νὰ μεταστρέψει τὸν πιὸ σκληρόκαρδο ἁμαρτωλὸ μέχρι νὰ ἀναστήσει ἓνα νεκρό: «Λέγει ὁ Ἰησοῦς, ἄρατε τὸν λίθον...».

Νὰ λοιπὸν τί θὰ μάθουμε, ἂν πᾶμε τὸ Σάββατο αὐτὸ στὴ Βηθανία, στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ἐμεῖς ὅμως δὲν θέλουμε νὰ συναντήσουμε τὸν Λάζαρο. Θέλουμε νὰ συναντήσουμε στὴ Βηθανία τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ ξενινήσουμε μαζί Του τὴ φετινὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Μᾶς προσκαλεῖ ὁ Ἰδιος καὶ μᾶς περιμένει. Ἡ Μάρθα ἤρθε κρυφὰ νὰ πεῖ στὴν ἀδελφὴ της: «Ὁ διδάσκαλος πάρεστι καὶ φωνεῖ σοι». Καὶ ἡ Μαρία «ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχὺ καὶ ἔρχεται πρὸς Αὐτόν».

Ὁ Κύριος με καλεῖ.

Θέλει κατὰ τις ἡμέρες τοῦ Πάθους Του νὰ μὴν τὸν ἐγκαταλείψω.

Θέλει, αὐτὲς ἀκριβῶς τις μέρες νὰ ἀποκαλυφθεῖ σὲ μένα –ποὺ μπορεῖ ἤδη νὰ «ὄζω»– με ἓνα τρόπο καινούριο καὶ ὑπέροχο.

Κύριε, ἔρχομαι.

Ἀπό το βιβλίο: Πασχαλινὴ κατάνυξη, Ἔκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ

Πηγή: Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Ἰωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθηδρικός Ἱερός Ναός Ἀγίας Τριάδος Βύρωνος)